

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΕΥΧΟΣ 12 (797) ΘΥΡΗΣ - ΔΙΟΥΡΗΣ 1930

ΑΠΟ "ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ,"

ΖΕΥΓΑΣ

Σπέρνω· ὁ θεὸς βοηθός μου ἐδῶ,
στὸ σπίτι, σ' ὅ,τι θὰ μᾶς φτάσει.
Μέσα στὴ φούχτα μου κρατῶ
τὴ ζήση σου, ἔρημη γῆ καὶ πλάση.

Κι ἂν μοῦ σκεβρώνει τὸ κορμί
τ' ἀγιάζι, ὁ σπόρος θὰ φουσκώσει
καὶ μελετῶ μὲς' στὴ βροχῆ
πόσο τὸ στάρι θὰ μεστώσει.

Μόχτα, ζευγάρι μου· ὁ καρπὸς
πρὶν ν' ἀβγεῖ ἀκόμα ἀπὸ τὸ τσόφλι,
προσιμένει κόσμος στρουμωχτὸς
στὸ πέτρινό μου τὸ κατώφλι.

Στόματα διόπλατα ἀνοιχτά,
μάτια, πὸν βοῦν, θυμοὶ ραϊσμένοι,
ἀπ' τοὺς ἀγίους ὡς τὰ πουλιά.
Προσιμένουν ὡς κ' οἱ πεθαμένοι.

Χρυσέ μου ἰδρὲ, ξανθὲ καημέ,
καὶ ζώνη ἀκάνθινη στὴ μέση,
σκορπᾶς σὰ φῶς· μὰ εἶδες ποτέ,
ἦλιε, κανεῖς νὰ σὲ παινέσει;

Καὶ μόνο τὰ ὄνειρα γλιστροῦν
σύμπονα χάρδια στὰ μαλλιά μου,
πὼς τρῶν τὰ βόδια μου νὰ ποῦν
καὶ πὼς χορτάσαν τὰ παιδιά μου.

ΔΟΥΛΕΥΤΗΣ

Βαριά ἡ ζωὴ καὶ τὴ μετρῶ
μὲ κάθε ρόζο τοῦ χειοῦ μου.
Λέω, νά, τὸ ντέρτι τὸ στερνό,
μὰ ἡ νέα αὐγὴ γελάει τὸ νοῦ μου.

Δόξα σοι ὁ θεός· αὐτὸς γὰ μᾶς.
Μὰ μόνο ἐσὺ μὲς' στὰ ἔρμα πλάτια
μὲ νιώθεις, ζῶ μου, ὡς μὲ κοιτᾶς
μὲ τὰ ἦσυχτα, γλυκά σου μάτια.

Κι ἂν βγαίνει μπροῦσκο τὸ κρασί,
κι ἂν ἀπαλὸ τὸ λάδι, εἶν' ὅτι
ρούφηξε ἰδρὸ τ' ἀμπέλι ἀψὺ
κ' ἡ ἑλιά τὴν πᾶσα μου ἡμερότη.

Μὰ ἐγὼ ἔχω, σὰ γυρνῶ σκυφτὸς
στὸ θρακισμένο πλάι λυχνάρι,
φῶς τῶν παιδιῶ μου τ' ἄγιο φῶς,
κρασί, τοῦ γέλιου τους τὴ χάρη.

Καὶ κάπου λέω—κι ἀκοῦν αὐτὰ
μ' ἀνοιχτὰ μάτια, ἀνοιχτὰ χεῖλια—
πόσο τὰ στάρια εἶναι χρυσά,
πόσο γλυκά εἶναι τὰ σταφύλια.

—Κ' ἐμεῖς, πατέρα;—Ἡ εὐχὴ τοῦ Θεοῦ,
ὅ,τι νὰ πείς, κάτι θὰ στείλει·
γιὰ κόλλυβα φούχτα σταριοῦ,
λάδι γιὰ τὸ ὑστερο καντήλι.

ΘΕΡΙΣΤΗΣ

Στάλα τοῦ ἡλιοῦ, τῆς νύχτας δάκρυ,
πὼς μέστωσες κι ὠραία λυγᾶς!
Θέ μου, ἀπ' τὰ οὐράνια ἐχύθης μάκρη
καὶ μὲς' στὰ στήθια μου χτυπᾶς.

Στὴν ἀγκαλιά μου ἀκέραιο κλείνω
τὸν κάμπο, ὡς νάταν θυμωσιά,
καὶ βασιλιάς λέω πᾶ' νὰ γίνω
δίχως στρατιῶτες καὶ σκλαβιά.

Κόψε μου, γείτονε κι ἀποκοίμου
κάτου ἀπ' τὸν ἦσικο τὸ χρυσό,
κι ἂν κρουνελιάζει ὁ ἰδρὸς στὴ γῆ μου,
εἶν' ἡ δροσιά, πὸν τῆς χρυστῶ.

Μοῦ σκάει φιλιῶν πυρὴ σπατάλη,
σὰ στόμα ἀγάπης, ὁ οὐρανός·
καὶ νᾶν' τῆς πλάσης παρακάτι
μέσ' ἀπ' τὰ στάγια ὁ σύχλιος θρόος;

Βγάλτε τ' ἀγκάθια ἀπ' τὴ φραγὴ μου,
νὰ χρυσωθεῖ κάθε γωνιά·
ἐλάτε, ἀγρίμα, ἐλάτε, ὀχτροὶ μου·
δικό μου ἢ ξένο ποιὸς γρικᾶ!

Κι ἂν κρυφολέει μου κάπια σκέψη
πόσο στὸ σπίτι μου θὰ μπεῖ,
τόσο ἡ ψυχὴ μου ἔχει τρανέψει,
πὸν δίνω ἀκόμα κι ἀπ' αὐτή.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ